

Egy az iparos nagyok közül.

(Kép — kép nélkül.)

Csapó Ferencz,

építő-mester.

A photographiája ott van valahol a fényképész kirakatában. Csapó Ferencz annyira szerény ember, hogy még a profilja kipingálása ellen is tiltakozik. —

No de mindegy, arckép nélkül is el lehet egyet-mást mondani Csapó Ferenczről. A ki közelebbről akarja megismerni, építtessen vele a földszintestől kezdve egész négy emeletes házig. Akkor meg látja, hogy az a komolyságot egészen a szemérmetes-ségig vivő szerény fiu milyen serény építőmester.

Fiu n a k lehet bátran nevezni, mert bár sok tapasztalatot, és a mi fő, elélni való eszet szerzett élete folyamán, még 1857-ben anyja emlőjén szívta a világ legjobb nedüjénél is jobb tápanyagot, e szerint még most is olyan koru, hogy a „fiatal“ jelző teljesen megilleti. Tekintve pedig azt, hogy minden évben újjászülető mesterségével ő is újjá születik, bátran lehet remélni, hogy még akkor sem lesz idősebb középidejűnél, midőn Debreczenben az első négyemeletes házra rátéteti a korona-téglát.

De amig Csapó Ferencz addig vitte, hogy „építő-mester“ lett, az élet számos nehéz küzdelmei ment keresztül.

Ki ne tudná, hogy a nagyhirű V e s e y Imre, F o d o r etcetera először csakugy megfogták a téglát, mint épen az a cigányfiu, aki az égető kemenczéből kiveszi. Hát bizony Csapó sem tett másképen. Csak hogy ő már az ujonnan lendületet vett építészet élénk megfigyelője levén, az épülethez nem so áig hordta a téglát, hanem maga kezdte azt építeni, addig-addig, hogy egyszer csak a maga számára is kezdett építeni, előbb csak egyet, most meg a másikat, a melynek, mint kicsiben is az építészet remekének, messze földön párja nem akad.

Na de az nem tartozik másra, hogy magának mit épít, hanem hogy másoknak mit épít. Hát házakat, a mikbe még az irigység se lelne semmi kis hibát, mint a kifogást keresni akaró legkisebb ujjának a piczike feketesége. Nem csoda, hiszen katonás ember, már a tartása is elárulja, hogy egyidőben a „csapisztrák“-ra is kellett hallgatnia, még pedig odalen Bosznia sziklás hegyvidékén, a hol ütkezetekben is részt vevén, majd nem életével lakolt a katonapárt kalandos hadjáratának. A katonapárt nem volt ott, Csapó ott volt.

De haza jött, onnan is szerencsésen. Az ember sorsa nincs ott bevégezve, a hol legyőzhetlennék látszó akadályok állanak előtte, hanem ott a hol feladatát már teljesítette. Haza jött hát. Olyan ez a szülőföld mint a mágnes, olyan, mint az anyának melengető keble, mint az első csók. Ő nem hiába keresett szülővárosában az anyakeblet helyettesítő melengető gyámot, nem hiában keresett itt csókot, mely őt fel-emeli ha nem is a hetedik égbe, de az ötödik emeletig,

Ha Csapó Ferencz úgy halad ezután, — pedig halad mert pártolják, — akkor nem is olyan nagyot mond róla e soroknak az írója, midőn kívánja neki, hogy mutassa meg a kétkedőknek, hogy Debreczenben is lehet öt emeletes házat építeni, — első sorban ott, a hol az ő háza áll, c s a p ó utca 278 sz. a.

Kathedrai bölcseségek.

Mindig olyan kétértelmű hangokat hallok itt az osztályban. — Azt a neveletlen embert majd rendre utasítom, — lóköttők közzé való nem ide a művelt egyének közzé, a hol különben még több haszontalan fráter is van.

A régi rómaiak evés közben balkarjukra támaszkodtak s a jobbal ettek.

Az Eúmenidák berke oly tiszteletben tartatott, hogy az arra menők még gondolatban sem merték ajkukat mozgatni.

A mint az emberrel vele született az önfentartási ösztön, — úgy benne van az az állatokban és növényekben is. — p. o. a kő azért nem reped széjjel mert benne van az önfentartási ösztön.

Amerikában semmire se becsülik a rabszolga életét, — mert ha egy újja a géphengerei közzé kerül, — egyszerre több kezét és lábát levágják.

Vértanuk emléke.*

1887. Október 6-ra.

A mennyi könny van a szemekben,
Hulljon ki lassan, permetegben,
S elsírva mind, kezd újra még!
Sírni őket nincs elég!
Nő, könnyeid peregjenek,
Mint szerte hullott gyöngyszemek.
S te férfi-szív, zord mint a kő,
Olvadj, ne szégyeld! Köny, elő!
Légy forrás, szirtből szökkenő.
Hulljon ki mind, gyász árjakint,
A mennyi könny van a szemekben!

*

A hány fohászt szül ember ajka,
A legnemesbet fölsohajtva,
Mit a tusázó szív terem.
Mikor szent búja végtelen;
Fohász, a mélyek mélyiből:
Értük szakadjon égre föl!
Istent, ha alszik, verje fel
A gyász s iszony regéivel,
Vihar gyanánt zokogja el
E nap sötét történetét.
A hány fohászt szül ember ajka!

*

A hány virágot kéz letéphet,
Még hervadatlan, ifjat, épet.
Diszitni a halált vele,
Jövel! tegyük kövükre le.
Mosolygó szép menyasszony, add
Mirtusból font koszorudat;
Oltára füzött friss virág
Jer méltóbb helyre: fonjad át
Kilencz oító talapzatát!
Itt haltak itt! E helyre vidd
A hány virágot kéz letéphet!

*

A mennyi villám van az égben,
Szülemlő rémes, vad sötétben,
Mikor a nemző fergeteg
A bösz felhőt esékolja meg
S nász tánczot jár a föld pora:
Sujtson le, mint a nyíl zápora!
A hány bakó, a hány eseléd
Az árulást szolgálja még:
Szakgassa, törje, zúzza szét!
Alljon e rút fajn boszut
A mennyi villám van az égben!

Ábrányi Emil,

* A Kolozsvári Ellenzékből.

Egy ügyvéd sirján.

A halál nem követte példadat gyorsan végzett
veled.

Kávéházban.

A. Barátom! Amerikában láttam egy szere-
csent, a melyik oly fekete volt, hogy gyertyát kellett
gyújtanom, hogy meglátthassam.

B. Az még semmi, de én láttam Kamcsatkában
egy oly sovány eszkimót, hogy kétszer kellett, be-
lépnie szobámba, hogy egyáltalán észrevegyem.

Sikkes kis lány . . . .

Sikkes kis lány Margerit,
Karesu mint a pálma,
Szög-haja dusan omlik
Hófehér vállára.

Szeme mint izzó parázs,
— Néha fel is lobban —
Telt kebele . . . úgy hiszem
Ámor tanyáz ottan.

Hát a gömbölyü karok,
— Mint tudnak ölelni,
Milyen boldogság lehet
Köztük megpihenni. —

És a többi, s a többi,
Mindene remek mű,
Lépte alatt — oly lenge —
Meg se hajlik a fű.

Utoljára emlitem
Iczi piczi száját,
Mintha oda tüztek von
Egy pirinkó rózsát.

És ha mosolyra nyillik
— Ilyet vai' ki látott —
Bámulhatsz a rózsza közt
Két sor gyöngyvirágot.

Csak azon töröm fejem':
Hogyan fér el benne
— Xantippe se birt ilyet —
Pletykás rút nagy nyelve.

Fekete Tulipán.**Vigasztalás.**

Etti: Csak képzeld lelkem, ez a csuf nyelvű
világ még azt fogta reám szegény elhagyott leányra,
hogy iker gyermekeim voltak.

Netti: Soha se busulj lelkem, én tanu vagyok
rá hogy az egész pletykának csak fele igaz.

Keovesdki János

keleti kéjjutazása s élményei.

Gyönyörű szíp vidék
Lácczik az libánon
Azút a golgota
No azt nem kívánom . . . .
Csúhegyes tormai
Nagy Jéruzsálemnek
Innét megyünk osztán
Néki Betlehemnek.
Vasutrúl egyenest
Lípünk a városba
Szemem szám eltátom
Sok látni valóba.
Nizzük a templomot
— Ijet még nem ettem
Bánom hogy harangot
Én nem ebbe vettem.
Nini de midolog?!
A ki árgylussa!!
Ni hogy erőlködik
Az mejjem gúsztússa

Gyönyörű fehér níp
Jó természetes czombos
Hej be kár hogy itt nincs
Sándorom a G o m b o s
Ott lípked legelőll
Mejjetet csábító
A hízlalómba síncs
Ijen vállas dísztó.

Jártam tengereken
Erdőkön hegyeken
Azút Böszörmínbe
Pírcsen meg Egyeken
De még ijen szelet

A ki itt fújdogál
Nem látott Nagy Péter
Se Böszörmínyi Pál
Czírokkó vagy fene
Tugygya mi a neve!
Déníkvé lábomrúl
Ez szípen leveve
Esőnek meg szélnek
A víge az leve
Hogy én hasra estem
Csípje meg a teve.

Fagygyu meg foghagyma
Szagú Jeruzsálem
Én elmegyek innét
Asztán Sólem láchem
Két szeredást rakok
S egy jámbor csacsival

Mengyek világ látni
Igy másod magammal.

Meszszi föld még innét
A híres égyiptom
De hogy merre esik
Istegüescse! nem tom
No de ha én nem is
Maj túgygya a csacsi
Vagy utba igazit
Ha nem más . . . valaki.

Ippen szent ineket
Dudolék magamba
Mikor az grániczon
Vagyok égyiptomba
Erdő van előttem
Nyócz száz öles fákkal
És gyönyörű mező
Köblös fejű mákkal,
A jordány szakadik
Lú nagyságú rákkal
Drága kü meg gyémánt
Öt hat vikás zsákkal
Ippen gondolkozék
Hogy otthonn a dísztó
Eszik í, meg van í
Itető itató? :
Mikor elibém líp

Egy csósz vagy mi fajta
A csacsi megíjed
Én meg . . . izé . . . jaj . . . na!

Ketten a csacsival
A paksúst mutattyuk,
Igy a csósz nehezen
A fakípnél hagygyúk.
No hát még íjen csósz
Soha se fagygyúztam
A gyepen hamar — más
Lábra valót húztam.

Szent G ó g ó el ne hagygy
Mert kísirt a Sátán!
Imádkozok búzgón
A jó csacsi hátán.
Te pedig szent csacsi!
Szóllok néki halkán
Te ki urat vittél
"rúzsálembe hajdan
A ki ötezreket
Öt kenyér — két hallal
Tartott jól osztván ki
Kézzel jobbal ballal
Most is urat viszel
És pedig K ö v e s d i t
Kínek ötven árva
Áldja csontyát testit.
És a mint a J o r d á n y
A szíp mezőt vízzel,
Ötven árvát tartok
Fájín lípes mizzel

Alig nyomkodom ki
A szót egymás után
Ehen elébünk áll
Égyiptom kapitány

Nígy haranggal kongó
Kis ezeglédi templom!
Aúnye deg borzasztó
Föd ez az égyiptom!
Ötszáz váltó segieses
Harminczas kamatra!
Vagy mingy ízibe — fel
Öntök a garadra.
Hát kígyelmed osztán
Kérdem alaposan
Kihez van szerencsém?
Keze t csókolom. —
Én vagyok én! de te?
Disztó szagú ezívis
Most rögtön benyallak
Másod magaddal is.
Hallottam hiredet
Jámbor lelkü lílek
Kiszísd a testedet
Mer mingyá bé nyellek
K a p p a n peesenyére
Éhezek én rigen
A legnagyobb kappan
Te vagy a vídiken!

Szent Habakúkk Szent Nyekk!
Mos elne hagyatok
Ikább égyiptomba
Nígy harangot hozok
Néked pedig drága
Egy főkapitányom
El ne nyejj itt hagyom
Degesz búgyellárom.

Erre mán engedett
Szörnyü főkapitány
Tovább ballaghattunk
Egyiptomi púsztánn
Avval egy városba
Irkezünk szaporánn
Csupa török város
Múzúlmán — Ottomán. —
Ippen országgyülest
Tartott ott a török
Gondoltam magamba:
Mán erre rá török. —
Egy küfal sövínhe
A csacsít megkötöm
Magam a gyülsibe
Gangoson bélököm. —
Cziíí az ebúgattát
Még csak itt megy — úgyan
Nem mint Debreczenbe
Én meg M a g y a r úram.

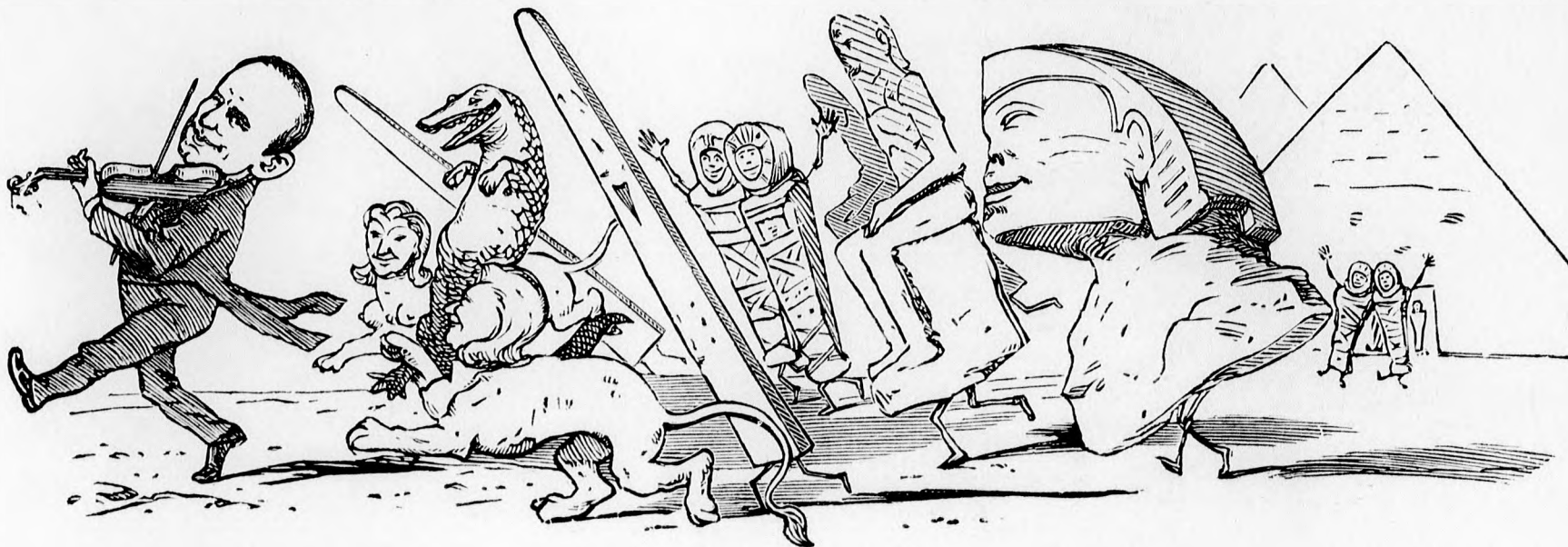

Itt a füespány úr
A szöllöt öklözi
Nem jó vóna ide
Az öreg S z e n t e s i
Díztórúl marhárúl?
Mirül lehetett szó?
De én vótam tüstínt
Röktön odébb álló
Ne hogy belé szójjak
Mint itthon szokásom
Mer hogy lett vón tüstínt
Sárgaföd lakásom.

Nagy vót az öröömöm
Hogy menekülhettem
Papírost polajbászt

Tüstint elővettem
Telegraféoztam
Én Zsiga Jóskának
Vetné alá magát
Ekkis útasnak
Hozzik magával egy
Torombítás bandát
Egyiptomba járjuk
A Kállai nótát.

Elis jött a J ó z s i
Egyedül magába
Ippen akkor jártam
Az pirámisokba.
Stímmol Józsi azút
Ráhúz egy jó marsot
Magam is homoknak
Vetek csizma sarkot

Hát ezzezer ehen ní
A szemeim mit lát
Soha íletembe . . . .
Egyiptomi esúdat!!!
Múmiák szaladnak
Az pirámisokból
Kiráji líhellet
Ereszkedett sokbúl.
Tánczra krokogyílús
Es oroszjány ered.
Híres Sfinksz szobrának
Tüstint lába mered. —
Húzzad Józsi húzzad!
Égy Pengő az árra
Ígaz, a se neked
De árvák javára!
Eregygy oszt alkúgygy meg
Egyiptom kirájjal
A ki táplálkozik
Debreczenyi májjal,
Azt az ócska szobort
A kit hínak Sfingsznak
Hadd vihetném haza
Pízemír templomnak.
Nem atta a kiráj
Többe van magának
Ikább egy pirámist —
Mondá ü Zsigának. —
Gondoltam magamba:
Mán bolond nem vagyok!
Emlikül ikább pízt
S á n d o r o m n a k hagyok! —
Mengyek mán én haza
Ítt nem jár a váltó
Húsz perzentet adnak?
S ez égbekiáltó! —

Isten veled csacsím *)
S gyönyörű egyiptom
Debreczenbe míkor
Jútok azt nem tudom
Pedig így magamba
Eltúdom kipzelní:
Sok adósom vár mán, **)
Hová túttam lenni? !
Ha valóperemnek
Majdan vige léssen
Egyiptomból vízsek
Felesíget k í s z e n. —
Világlátott ember
Vagyok most mán ehen,
Ne úgú hát nékem
Kolbászos Debreczen. —
Lássátok magyarok:
A váltó csak váltó
S kinek íjen sok van
Az a világlátó.

Esztet én mondom
Jancsa (csi.)

* Kár volt a legintimebb barátjától megválni. (Szedő fiú.)
** Igen mint a szaboleciak az árvizet. (Kerékhajtó.)

Gyermek barát.

Jenő: Szereted a gyermekeket pajtás?
Benő: Nagyon, kivált ha kiabálnak
Jenő: Ha kiabálnak? !
Benő: No igen! mert akkor rögtön kikergetik
öket.

Hirsch Hersch

elégiája.

Wáj! de sován edj nap huszonnyóczadika
Öres ezen napon zsidótól a „Bika“
Jómkipúr hosszó nap, váj mier de kheserves
Ekkor zsidó jomrát nem járja a leves.

Se khiüni se nyelni nem szhobad ilyenkor
Ésigtül a hátho száradja a djomor
A thürnürt letheszi zsidó fehér eseléd
Nem szabad hordani, mert azis thöltelék.

Az üreg Reb Mojsche ezt nem jól eshináltha
Hodj szegin zsidókat idj meg moczeráltha
Hijába libamáj és a fájin bárchesz
A szent zsidó niepnek estefelé kámpesz.

A khi úkos zsidó — az thul theszi magát
És mikor megérez a libaczomb szagát
Früsthökre khitömi fájinól a hasát
Odj ödvözöl osztán huzgón a Jehovát.

Az öreg Reb Majsche irta szent irásba:
Nem az fertóztet meg a mi megy a szádba
Hanem a mi kijön, a bozogság — eshalás
Mire való akhor osthoba khuplalásch

Mit ier az ha edj nap szent akaronk lenni?
Máskor meg szeretönk Istent lóvá thenni!
A zsinagógába erősen gajdolonk
Másnap thürvinyesen — váj! csalonk és loponk!

Nem thodom hodj Jáve — odjan az az Isten?
A khihez a gójok imádkhozák itten
És ha az vadj akkor sösd el edj revelver!
Megeshal thiged a gój és megeshal izráel.

Szervosz.

Csalhatatlan hivatalos óra.

nem cylinder, nem is anker nem is remontoire és nem is duplex, még csak nem is spindl, hanem élő óra, — önszabályozó.

A kályhafütő, vagy hivatalzolga jön reggeli	7 órakor
A dijnokok	8 „
Az irnokok	9 „
Az irodaigazgató	10 „
A bíró urak csak	11 „
Mindezek elmennek pontban	12 „
Aztán újra jön a fütő délutáni	1 „
A dijnokok	2 „
Az irnokok	3 „
Az irodaigazgató	4 „
A bíró urak, vagy legalább is egy közülök	5 „
Az elnök ur jön és megy azonnal vissza	6 „
A bíró urak és az igazgató elmennek esti	6 ¹ / ₄ „
Az irnokok	6 ¹ / ₂ „
A dijnokok és a kályhafütő	7 „
A bíró urak vaesorálni mennek	8 „
Az irnokok és az irodaigazgató sörözni mennek	9 „
A kapus bezárja a kaput	10 „
A bíró urak, irodaigazgató stb. kijönnek a sörházból	11 „
Az elnök ur hazamegy a kaszinóból éjjeli	12 óra.

A miniszter nem tartozik hivatalba menni.

A további órákra nézve, azt hiszük, nem kell utasítást adnunk, miután éjfélkör valószínűleg már önök is ágyban vannak és reggeli 7 óráig aludni akarnak, a midőn aztán az élő óra újra elindul.

A madarak.

Mikor a madarak
Tavaszzsal dalt zengtek
Akkor vallottunk mi
Egymásnak szerelmet

Mikor a madarak
Elköltöztek őszszel
Akkor esküdtél meg
Másik szeretóddel,